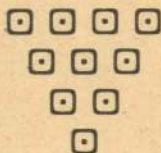

Af en Opdagers Dagbog.

Spændende og effektfulde
Livsbilleder
fra Samfundets Dybder.

En dansk Kunstfilm
om Forbrydelse og Kærlighed.

Filmen er iscenesat og op-
taget af Hr. Alf. Lind,
der her paa smukkeste
Maade forfølger den ene-
staaende Succes, han har
haft paa tidligere Films-
Dramer: „Den flyvende
Cirkus“, „Bjørne-
tæmmeren“ o. fl.

Hovedpersonerne:

John Higgins, senere kendt

under Navnet **Warming** . **Hr. Olaf Fønss**.

Ellen, en ung fattig Pige . **Fru Ellen Rassow**.

Mary Northon, en rig Dame **Fru Thilda Fønss**.

„**Tykke**“, en af John's Kam-

merater . . . . . **Hr. Bertel Krause**.

Opdageren . . . . . **Hr. Hans Dynesen**.

Handlingen foregaar i vore Dage — for
en Del i Knejsen „Den gule Rose“.

Afdelingerne.

1. Paa Fængselsdirektørens Kontor.
2. John faar et formanende Ord med paa Vejen.
3. I dybe Tanker.
4. Et Raab i Stilheden.
5. Hjælp i sidste Øjeblik.
6. Et Møde.
7. Den frigivne Fanges Løfte.
8. I Storstadens Nærhed.
9. Gamle Kammerater.
10. „Den gule Rose“.
11. Et større Kup planlægges.
12. „Arbejdet“s Spænding frister John.
13. Foran Pengeskabet.
14. John mindes sit Løfte.
15. En stor Beslutning.
16. Ellens Fejltrin.
17. Tre-Kløveret.
18. Politiet paa Sporet.
19. John atter mistænkt.
20. Menneskejagt.
21. En mirakuløs Flugt.
22. Bort fra Storbyens Fristelser!
23. Paa Ærlighedens Vej.
24. Til Marnfield!

25. I Arbejdstøjet.
26. Hos Lady Northon.
27. Efter to arbejds-travle Aar.
28. John's store Opfindelse.
29. Mary Northon og hendes Fader.
30. „Tykke“ i Amors Lænker.
31. Ellens Hjertesorg.
32. Brevet — et tungt Farvel.
33. Atter i den mørke Knejspe.
34. En mystisk Gæst.
35. Avis-Notitsen.
36. Demaskering.
37. Stakkels lille Ellen.
38. Paa Opfinderens Kontor.
39. Et Ansigt fra Fortiden.
40. John ligitimerer sig som Mr. Warming.
41. Hvad Opdageren saå fra Elevatoren.
42. En kaldende Røst.
43. John kommer.
44. Mary Northon aner Uraad.
45. Dødens Punktum.

Vi kigger ind i Fængselsdirektørens Kontor, hvor i dette Øjeblik en ung Mand, klædt i Straffefangernes triste Uniform, staar foran Direktørens Skranke; han staar just

Opdageren og hans Offer.

i Begreb med at forlade Fængslet — hans Straffetid er udløben — den, han i sin Tid blev idømt for de dristige Indbrudstyverier, hvorved han skaffede Navnet John Higgins en sørgelig „Berømmelse“.

Snart slaar Fængslets Port [drønende i bag John; han er fri — fri som Fuglen i Luften — og dog lænke-

bunden, hemmet af sin Fortid, ufri ved Tanken paa den usikre Fremtid, der venter ham.

I dybe Tanker slentrer den løsladte Fange henad Landevejen — — — da farer han med ét sammen: høje Raab om Hjælp naar hans Øre. Han iler efter Lyden, og kommer netop tidsnok til at forhindre nogle Bøller i at slaa en ung smuk Dame til Jorden. Johns stærke Arme

I „Den gule Rose“.

faar straks Voldsmændene til at tage Flugten, og taknemlig griber den unge, forskræmte Kvinde sin Redningsmands Haand og trykker den varmt og hjærteligt.

Forundret hører hun af hans egen Mund, at han — den mandige og kække unge Mand — kun er en stakkels hjemløs, en frigiven Fange. Hun véd knap, hvorledes hun skal føje sine Ord overfor ham — med Taarer i Øjnene rækker hun ham sit Visitkort — Mary Northon, Marnfield, staar der — og lægger ham paa Sinde at føre et

pletfrit og hæderligt Liv; og trænger han nogen Sinde til en hjælpende Haand, da maa han ikke gaa hendes Dør forbi!

Tankefuld — paa én Gang trist og sælsomt glad til Mode — tager John Afsked med denne rige og skønne Kvinde, hvis milde Ord og blide Smil har været ham som en Aabenbaring fra en lysere og højere Verden.

Og tidt og ofte glider i den kommende Tid Johns

Hvor Gullet gemmes.

Tanker tilbage til det Løfte, han med sit ærlige Haandtryk gav Miss Mary Northon.

Og dog — da en Klynge af de gamle Kammerater, hans Medskyldige fra de „Bedrifter“, der førte ham ind bag Fængslets Mur, istemmer den gamle, falske, men lokkende Vise og priser Spændingen ved Tyvehaandværket, Tilfredsstillelsen ved de store Kup — ja, da kan John ikke modstaa; hans Vilje bliver veg og svag, og han glider atter ind paa Skraaplanet, idet han lover Kammeraterne at

være med til en lovende „Forretning“, et dristigt og stortilet Indbrud, der gælder Tusinder og atter Tusinder af blanke Kroner.

Her som saa ofte ellers gælder det, at man med Rette maa spørge: *Ou est la femme?* Hvilken Kvinde er det, der har sin Haand med i Spillet?

Svaret lyder: Ellen er hendes Navn. Hun er en skøn,

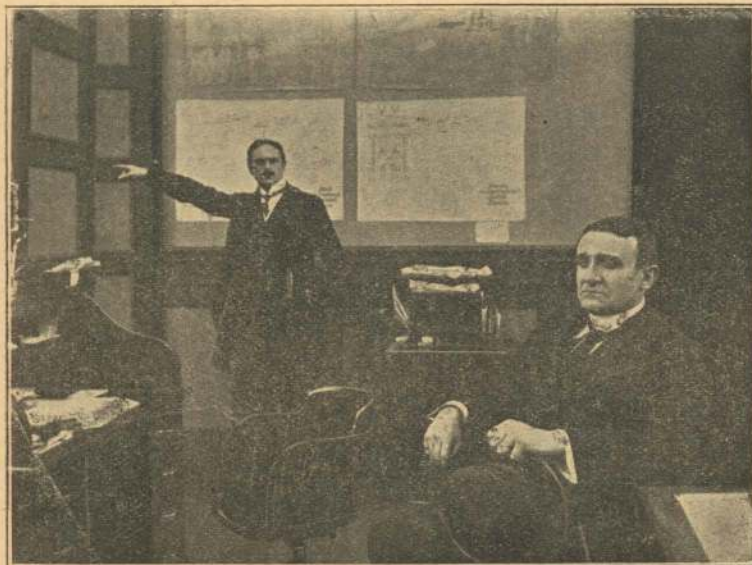
„Tykke“ præsenterer sin Forlovede.

fri Fugl, der lever sit Liv i den Atmosfære af Forbrydelser og Smuds, som hænger tungt under det lave Loft i den smudsige Forbryderknejspe „Den gule Rose“. Midt i Smudset er hun ren, midt i Lasten er hun fin og uskyldig — men Samfundets Love kender hun ikke; ingen har nogensinde lært hende blot en eneste af deres Paragrafer!

Hun elsker John, og han . . . ja før i Tiden var hun hans Liv, hans alt . . . og nu synes det, som om hun atter har draget ham ind under sine farlige Øjnes Trylle-

magt. For hendes Skyld er han med i Komplottet — — og saa for „Tykke“s Skyld; „Tykke“, det er den brave og skikkelige, altid gemytlige Fyr, som fremfor nogen anden forguder John, og som altid er parat til at slaa en proper Næve, naar John er i Fare.

— — — Men hvad sker? Da John og de andre staar foran det ved Johns Kunst aabnede Pengeskab, parat til

„Gaa — De er ikke kommen til den rette!“

at fylde Lommerne med Mammon, da faar John pludselig Samvittighedsskrupler: han erklærer, at han ikke vil være med alligevel — han vil gaa sin Vej, han vil ikke stjæle! Forbavsede sér de andre paa ham — nølende følger „Tykke“ og Ellen ham . . . og i sidste Øjeblik kan hendes Zigøjnernatur ikke staa imod Fristelsen: hun sniger sig tilbage til Pengeskabet og røver en Pakke Værdipapirer, som hun straks, uden at nogen aner det, gemmer paa et sikkert Skjulested.

Hvorfor skiftede John Sind saa brat? Simplethen fordi Navnet Mary Northon og det Løfte, han én Gang gav denne Kvinde, med ét dukkede frem for hans Erin- dring. Da besluttede han at blive dette Løfte tro og — om muligt — at faa sine nærmeste Kammerater til at følge med paa Hæderlighedens og Borgerlighedens Bane.

Johns Løsen bliver fra denne Dag: Arbejde.

En nysgerrig Gæst.

Efter at det, næsten ved et Mirakel, er lykkedes ham og hans Ven og Veninde at flygte fra Politiet, som straks har kendt Johns Mesterskab i den Færdighed, hvormed Pengeskabet er aabnet, skaffer han baade sig selv og „Tykke“ og Ellen Lejlighed til at tjene Brødet ved hæderlig Beskæftigelse.

Mary Northon har nemlig ikke glemt, hvad hun én Gang lovede den unge Mand, og paa hendes Faders Fabrik viser der sig at være god Brug for Johns Evner og Energi.

Glad er John — men hvem der ikke er glad, er Ellen; thi hun forstaar inden ret længe, at en anden Kvinde har erobret det Hjærte, som en Gang slog for hende — kun for hende!

* * *

Tiden gaar. Et Par Aars Virksomhed paa Northons Fabrik har givet John Lejlighed til at udfolde hele sin

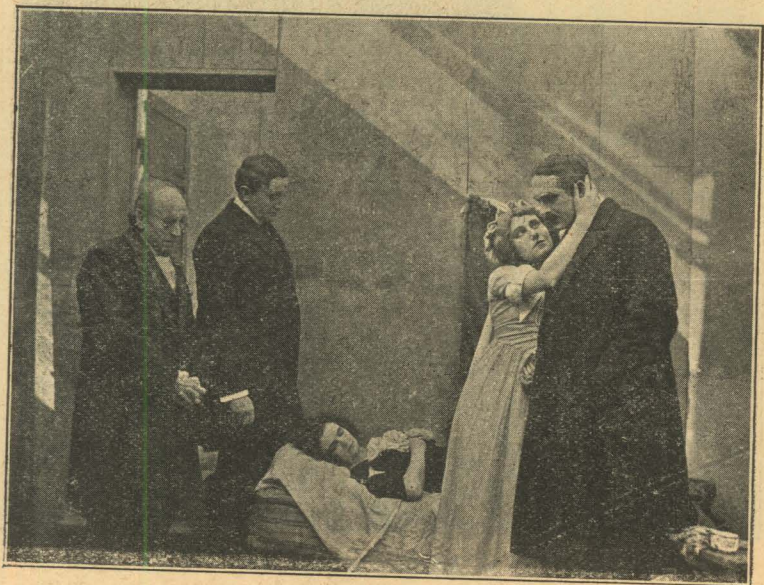
Milde Toner.

Dygtighed og hele sit Snille. Den unge Mand — der nu kalder sig John Warming — har arbejdet sig op til en ledende Stilling indenfor det store Foretagende. Og en skønne Dag forbavser han Verden ved at gøre en Opfindelse af vidtrækkende praktisk Betydning for den Industri, i hvis Tjeneste han virker.

Aviserne bringer hans Billede, ledsaget af varme og rosende Notitser — og herved bliver to Mennesker paany erindret om Johns Tilværelse.

Den ene er Ellen; hun er vejet bort fra hans Veje og er vendt tilbage til Knejpen, til Forbryderlivet, skuffet og bedrøvet til Døden. Hun har neppe langt igen — det føler hun selv bedst. Og nu, da Mindet om John paany bliver levende hos hende, beslutter hun, at hun vil kalde ham til sig — hun vil, inden hun forlader denne Verden, bekende sin Brøde for ham, tilstaa, at det var hende, der i sin Tid stjal bag hans Ryg . . .

I Dødens Fred.

Den anden, hos hvem Aviserne vækker gamle Minder, er — den Opdager, som engang var Johns farligste Fjende. Han kender, trods det nye Navn, den 'fordums Forbryder bag Portrættet af den feterede Opfinder, og en skønne Dag [staar han for ham, rede til at slaa ned paa sit Bytte.

Men John er ham for stærk: trods alt maa Detektiven forlade Valpladsen uden det tilsigtede Resultat — omend

bestyrket i sin Formodning og yderligere opsat paa at ramme ham!

Det Brev, som Ellen skriver til John for at kalde ham til sit Sygeleje, falder i Opdagerens Hænder — og straks udnytter han Lejligheden: Udenfor „Den gule Rose“ staar han paa Vagt den Dag, da John aflægger Knejpen Besøg for at besøge Ellen for sidste Gang.

— Se saa! nu har jeg ham! tænker den energiske Detektiv . . . men nej, Skæbnen vil det anderledes:

Mary Northon bliver den, der holder sin beskyttende Haand over John, og da tilmed Ellen, forinden hun drager sit sidste Suk, letter sin Samvittighed med Hensyn til Tyveriet og ogsaa afslører, hvor hun har gemt de stjaalne Værdier — — ja, da er Johns Uskyldighed dermed bevist, og frank og fri kan han gaa ud i Livet og Lyset, ved Lady Marys Side.

eller Filmen, saavel som
dens Plakat, og Program-
Tekst o. s. lign. Materialer,
med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der blive
nedlagt Forbud og Erstat-
ningsekstraj gjort gjældende
mod Vedkommende.